

Πέμπτη, 15 Σεπτεμβρίου 2016

Συνέντευξη με την συγγραφέα Τέσου Μπάιλα

Οι Θεματοφύλακες Βιβλίων φιλοξενούν σήμερα στο blog τους και στις καθιερωμένες συνεντεύξεις, την συγγραφέα Τέσου Μπάιλα. Η κα. Μπάιλα μας μιλάει για το νέο της βιβλίο με τίτλο "Άγριες Θάλασσες" αλλά και για πολλά ακόμη. Πάμε όλοι μαζί να την απολαύσουμε.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Η Τέσου Μπάιλα κατάγεται από τη Σαντορίνη, αλλά γεννήθηκε στον Πειραιά. Σπούδασε Ιστορία του Ελληνικού Πολιτισμού και Μετάφραση Λογοτεχνίας. Ασχολείται με τη φωτογραφία, και ατομικές εκθέσεις της έχουν φιλοξενηθεί στο Πανεπιστήμιο Gakugei της Ιαπωνίας, αλλά και στην Αθήνα. Είναι συντάκτρια του λογοτεχνικού περιοδικού Κλεψύδρα. Παράλληλα δημοσιεύει δοκίμια σε εφημερίδες και περιοδικά. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν τα βιβλία της **ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΗΤΑΝ Η ΖΑΧΑΡΗ, ΟΥΙΣΚΙ ΜΠΛΕ** και **ΑΓΡΙΕΣ ΘΑΛΑΣΣΕΣ**.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Καλησπέρα κα Τέσου Μπάιλα, σας ευχαριστώ πολύ για την παραχώρηση της συνέντευξης στο blog μας. Η πρώτη ερώτηση που κάνω συνήθως είναι ποιος είναι ο άνθρωπος πίσω από τον συγγραφέα. Ποια είναι η Τέσου και τα όνειρά της;

Καλησπέρα και σας ευχαριστώ πολύ κι εγώ. Ένας άνθρωπος που συνεχίζει να ονειρεύεται πως ο κόσμος θα γίνει καλύτερος είμαι, τίποτε άλλο. Ζω μια συνηθισμένη ζωή και η λογοτεχνία είναι ο δικός μου τρόπος να εισβάλλω σε έναν ιδιωτικό ρυθμό ζωής πιο αληθινό.

Το βιβλίο σας είναι βασισμένο σε αληθινή ιστορία, τι ήταν αυτό που σας έκανε να γράψετε αυτή την ιστορία; Πώς σας ήρθε η έμπνευση για την συγκεκριμένη ιστορία;

Οι «Άγριες θάλασσες» είναι μια μυθιστορηματική μαρτυρία για τον Μιλτιάδη Χούμα, Ο Χούμας ήταν ένας καπετάνιος από τη Σάμο, ο οποίος κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο πέρασε στη συμμαχική οργάνωση Διαφυγή και διέθεσε τον εαυτό του και το καΐκι του στις ανάγκες της, προσπαθώντας να βοηθήσει να διαφύγουν με ασφάλεια προς την Ανατολή, Έλληνες και Άγγλοι αγωνιστές που κινδύνευαν στην κατεχόμενη Ελλάδα. Η σχέση μου με την οικογένειά του με έφερε μπροστά σε μια σελίδα της ιστορίας από αυτές που σβήνουν στη λήθη του χρόνου. Όταν βρέθηκα σε μια έκθεση με τα προσωπικά του αντικείμενα που έκανε πριν από τρία χρόνια ο Δήμος Πειραιά και είδα από κοντά το προσωπικό του ημερολόγιο και πολλά έγγραφα της εποχής σκέφτηκα πόσο σημαντικό θα ήταν να καταγραφεί αυτή η συγκλονιστική ιστορία. Συζήτησα με τα παιδιά του και κυρίως με τον μικρότερο γιο του τον Γιάννη, ο οποίος και μου εμπιστεύτηκε το προσωπικό αρχείο της οικογένειας, μια τεράστια βιβλιογραφία, κυρίως όμως μου μετέδωσε τον ενθουσιασμό του για την πρόθεσή μου να γράψω αυτό το βιβλίο.

Η συγκίνησή μου ήταν μεγάλη όταν κράτησα στα χέρια μου το ημερολόγιό του 1943 που διατηρούσε ο καπετάνιος και άρχισα να διαβάζω τις καταχωρήσεις του. Ένα ημερολόγιο που μετά το τέλος του πολέμου ο ίδιος έκρυψε σε μια αποθήκη στο πατρικό του σπίτι στη Σάμο και ουδέποτε ξαναμίλησε για όλα όσα είχε προσφέρει στον αγώνα ενάντια στις δυνάμεις του Άξονα. Κάπως έτσι ξεκίνησε για μένα η περιπέτεια αυτού του βιβλίου.

"Άγριες θάλασσες" ένα βιβλίο που με συγκλόνισε καθώς διάβαζα τις θυσίες του Μιλτιάδη προς την πατρίδα. Αναρωτήθηκα πόσοι τέτοιοι ήρωες έμειναν αφανείς; Ποια ήταν τα συναισθήματα σας καθώς γράφατε το βιβλίο;

Ξέρετε, πιστεύω πάντα πως οι μικροί, καθημερινοί ήρωες είναι αυτοί που γράφουν την Ιστορία. Η δική τους ζωή συνθλίβεται στο πέρασμά της. Ως εκ τούτου, υπάρχουν πολλοί ήρωες που παρέμειναν στην αφάνεια, όπως πολύ σωστά επισημαίνετε, και το βασικό μου συναίσθημα ήταν η ανάγκη να φέρω στο φως μια ναυτική ιστορία από τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, από αυτές που κανένα σχολικό βιβλίο δε θα καταγράψει ποτέ. Ο Μιλτιάδης Χούμας ήταν ένας απλός άνθρωπος, όπως όλοι οι αφανείς ήρωες, που δε δίστασε να κάνει τις επιλογές του, όταν βίαια ο πόλεμος τον έφερε μπροστά στις ευθύνες του, δείχνοντάς του την αγριότητα της ζωής. Κι αν έχει κάποια σημασία να γνωρίσουμε αυτόν τον άνθρωπο

είναι για να σκεφτούμε ποιες θα πρέπει να είναι οι δικές μας επιλογές απέναντι στην Ιστορία που γράφεται ερήμην μας στις μέρες μας.

Σας ήταν εύκολο να συνδυάσετε ιστορία και μυθοπλασία μαζί; Συναντήσατε κάποια εμπόδια κατά τη συγγραφή; Κι αν ναι ποια ήταν αυτά;

Δεν ήταν εύκολο. Στις «Άγριες θάλασσες» τα μυθοπλαστικά στοιχεία και οι ήρωες που επινοήθηκαν έπρεπε από τη μια να συμπορεύονται με αληθινούς χαρακτήρες --κάποιοι από τους οποίους βρίσκονται στη ζωή και συνομιλούν μαζί τους κατά τη διάρκεια της συγγραφής αυτού του βιβλίου, όπως η Ελένη Χούμα, για παράδειγμα—και από την άλλη να μην αγγίζουν τα αληθινά ιστορικά γεγονότα. Η βασική δυσκολία αυτού του βιβλίου ήταν ακριβώς αυτή. Επειδή δεν πρόκειται για ένα ιστορικό βιβλίο που χρησιμοποιεί την ιστορία στο φόντο της μυθοπλασίας αλλά για την αναβίωση ενός συγκεκριμένου ιστορικού πλαισίου μέσα στο οποίο έπρεπε να κινηθώ με διακριτικότητα και, κυρίως, με σεβασμό και ακρίβεια.

Ποιος από τους χαρακτήρες – πέραν του Μιλτιάδη – σας ταλαιπώρησε;

Όλοι οι ήρωες αυτού του βιβλίου ήταν απαιτητικοί. Έπρεπε να επιλέξω, μέσα από ένα ογκώδες βιβλιογραφικό υλικό, όλα όσα θα μου επέτρεπαν να τους αντικρίσω, να τους νιώσω, να καταλάβω ό,τι έκρυβαν μέσα στην ψυχή τους, ό,τι καθόρισε τις πράξεις τους. Δε θα έλεγα ότι με ταλαιπώρησε κάποιος περισσότερο, επειδή όλους τους αγάπησα και τους πόνεσα το ίδιο και σε όλους αφοσιώθηκα με τον ίδιο σεβασμό.

Τι πρόσφερε το βιβλίο σε εσάς; Στον αναγνώστη τι πιστεύετε ότι θα προσφέρει;

Για μένα η συγγραφή αυτού του βιβλίου στάθηκε ένα προσωπικό στοίχημα αναμέτρησης με το καθαρά ιστορικό μυθιστόρημα, μια άσκηση γραφής μέσα στο περιορισμένο πλαίσιο της μυθιστορηματικής μαρτυρίας, που όμως ένοιωθα να μου επιτρέπει την ελευθερία να σταματήσω το πέραςμα αυτής της ιστορίας στη λήθη. Μια διαδρομή ανάμεσα σε συνωμοτικά έγγραφα, σκοτεινές θάλασσες, κρυμμένα μυστικά, αξίες ανθρώπινες, αλλά και μια τρυφερή αγάπη, που καθόρισε το μέλλον αυτού του ανθρώπου και την πορεία του μετά τον πόλεμο. Το βιβλίο ήταν μια διαδρομή αναγνώρισης των συναισθημάτων που δημιουργούν τα γεγονότα, όταν παρέλθουν. Και αν έχει κάποια αξία στις μέρες μας το ιστορικό μυθιστόρημα είναι ακριβώς αυτή: η καταγραφή των συναισθημάτων που δημιουργεί στους μεταγενέστερους η Ιστορία. Ο τρόπος που κάνει τον σύγχρονο άνθρωπο

να κοιτάξει κατάματα το παρελθόν και να αντικρίσει τη μοίρα του μέσα στο χρόνο. Και αυτό ακριβώς θα ήθελα να νιώσει ο αναγνώστης.

Ποια φράση του βιβλίου έχει χαραχτεί στην καρδιά σας;

«...Και στο βάθος του ορίζοντα η Ελλάδα, βουτηγμένη στον πολεμικό ορυμαγδό, τόσο κοντά και όμως τόσο μακριά. Και η θάλασσά της. Εκείνη η αιώνια θάλασσα, η ματωμένη, τόσες φορές, μέσα στους αιώνες. Με την πνευματική γοητεία του αρχαϊκού κόσμου της και τη μνήμη της απώλειας να παιχνιδίζει αέναα πάνω στο γαλάζιο χρώμα της. Χτύπος στην καρδιά του Έλληνα από τα γεννοφάσκια του. Μπαίνει στο αίμα του και γράφει το ριζικό του. Με τις αρχαίες μνήμες κεντημένες στους αφρούς των κυμάτων της και το αίμα σε κάθε σταγόνα των υδάτινων δρόμων της να θυμίζει τις ταραγμένες εποχές...»

Κατά πόσο σας έχει επηρεάσει η ιδιότητα της συγγραφέως ως προς την ανάγνωση άλλων βιβλίων; Επεμβαίνει η ματιά του συγγραφέα ή όχι;

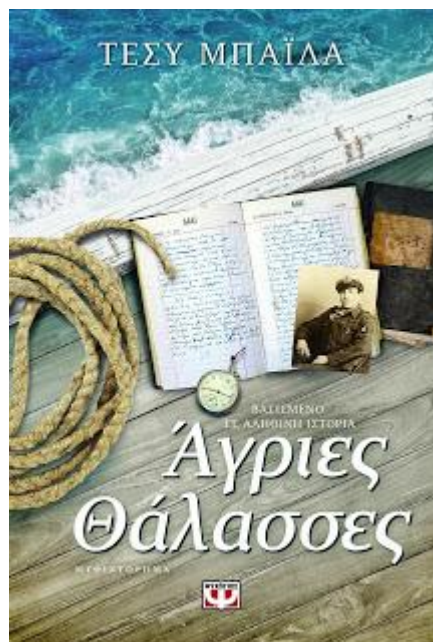
Αναπόφευκτα έχει αλλάξει ο τρόπος με τον οποίο διαβάζω βιβλία από τότε που συστηματικά ασχολούμαι με τη λογοτεχνία με την ιδιότητα του συγγραφέα. Γι' αυτό το λόγο ξαναδιαβάζω βιβλία που είχα διαβάσει παλαιότερα και χαίρομαι να εντοπίζω μέσα σ' αυτά την τεχνική του συγγραφέα, τις κρυμμένες αγωνίες του, τον πυρήνα και την ουσία των κρυφών μηνυμάτων του.

Υπάρχει κάποιο βιβλίο το οποίο να σας έχει κάνει να πείτε «αυτό το βιβλίο θα ήθελα να το έχω γράψει εγώ»;

Πολλά, αλλά, ξέρετε κάτι, κανένα βιβλίο, όσο και να το έχω θαυμάσει, δε θα επιθυμούσα να το έχω γράψει εγώ. Κάθε έργο μας αρέσει ή όχι, επειδή είναι έτσι γραμμένο από τον συγγραφέα του. Δεν ξέρω αν το έγραφε οποιοσδήποτε άλλος αν θα συνέχιζε να μου ασκεί την ίδια αναγνωστική γοητεία. Γι' αυτό το λόγο προτιμώ να παραμένω αναγνώστης ενός κειμένου που αγάπησα και να επανέρχομαι σ' αυτό κάθε τόσο.

Κλείνοντας τη συνέντευξή μας, τι εύχεστε για το μέλλον; Τι προσδοκάτε; Και τι να περιμένουμε από εσάς;

Το μόνο που εύχομαι είναι να ξαναβρεί η χώρα μας τη χαμένη της αξιοπρέπεια, την ποιότητα της αισθητικής που έσβησε τα τελευταία χρόνια, την παιδεία και την καλλιέργεια που θα επιτρέψει στους κατοίκους της να ζουν αρμονικότερα, μια αισιοδοξία για το αύριο, ένα μέλλον πιο φωτεινό για τα παιδιά της, το χαμόγελό της.

ΥΠΟΘΕΣΗ

Στις άγριες θάλασσες της κατεχόμενης Ελλάδας υπάρχει ένα μυστικό ελευθερίας που το γνωρίζουν μόνο οι γενναίοι. Η «Ευαγγελίστρια», το καΐκι της διαφυγής, δε μεταφέρει ανθρώπους· μεταφέρει την ελπίδα της εθνικής ξαστεριάς στην πιο σκοτεινή στιγμή της σύγχρονης Ιστορίας. Κατακτητές και πατριώτες, διώκτες και κυνηγημένοι, όλοι τους στρατευμένοι σ' έναν πόλεμο που θα κρίνει το μέλλον του κόσμου. Από τον ασυμβίβαστο καπετάν Μιλτιάδη Χούμα μέχρι την καρτερική Ελένη του, μικροί και μεγάλοι ήρωες στροβιλίζονται σ' ένα έπος που εκτυλίσσεται στην πανάρχαια θάλασσα του Ομήρου. Τι απέμεινε από αυτή τη φοβερή αντάρα; Μνήμες και βοές μέσα στον χρόνο αλλά και η ζωή αυτών των ανθρώπων, πλούσια σε ιδανικά, σε όνειρα, σε έρωτες και πάθη. Ζωή μοιρασμένη σε επεισόδια που θα αδυνατούσε να συλλάβει και η πιο τολμηρή φαντασία.

Μια μυθιστορηματική μαρτυρία για τότε που οι ψυχές ήταν φτιαγμένες από ακριβό μέταλλο, τότε που την Ιστορία την έγραφαν οι απλοί άνθρωποι.

Συνέντευξη: Νεκταρία Πουλτσίδα

Επιμέλεια Άρθρου: Χριστίνα Μιχελάκη

Αναρτήθηκε από ΧristinaN21 στις 9:30:00 π.μ.